

ADNOTATIONES

IN TOMUM SEXTUM ANACLETI REIFFENSTUEL

ADNOTATIO I.

Lib. V. Decretal. Tit. I. De accusationibus, § VIII, n. 565; pag. 125.

DE JUDICIIS ECCLESIASTICIS.

Lector benevolus opportune revolvat paginas tomi secundi, ubi cum libro III decretalium auctor tractat de Judiciis, de Foro competenti et cæteris, a pagina scilicet 167 et deinceps. Adnotationes præfati voluminis, ad materiam spectantes, eidem commendantur, in primis Adnotationes XXIII, XXIV, XXXIV et XXXVII.

ADNOTATIO II.

Lib. V. Decretal. Tit. II. De calumniatoribus, n. 29; pag. 128.

PROPOSITIONES CIRCA CALUMNIATORES PROSCRIPTÆ; DE PÆNA VERBERATIONIS, ET DE CALUMNIANTIBUS CONFESSARIOS.

Inter propositiones ab Innocentio XI, die 2 martii 1679, proscriptas sub pœnis adversus eas docentes, defendentes, edentes, vel de iis, etiam disputative, publice aut privatim tractantes, nisi forsan impugnando, excommunicationis ipso facto incurrendæ et Pape reservatæ, ac prohibitionis in virtute sanctæ obedientiæ, et sub interminatione divini iudicii contra quosquam easdem ad praxim deducentes, sunt in ordine:

« XLIII. Quid, nonnisi veniale sit, detrahentis auctoritatem magnam sibi noxiam falso crimine elidere?

» XLIV. Probabile est non peccare mortaliter qui imponit falsum crimen alicui ut suam justitiam et honorem defendat; et, si hoc non sit probabile,

vix ulla erit opinio probabilis in tota theologia. »

Auctor noster tenet pro pœna verberationis in materia calumniæ; sed, ut optime animadvertit Giraldus, *Expositio juris pontificii juxta recentiorum Ecclesiæ disciplinam*, part. I, sect. 749: « Verberatio, qua inter cæteras pœnas a jure puniendum statuitur clericum calumniatorem, ex contraria et longissima consuetudine, non est amplius in usu, ut, præter testimonium Clari § final. quæst. LXX, n. 2, patet ex praxi ecclesiasticorum tribunalium. »

Benedictus XIV, constit. *Sacramentum poenitentiae*, 1 junii 1744, § *Et quoniam*, reservavit Summo Pontifici absolutionem cujuscumque personæ falso vel per se de sollicitatione accusantis innocentes confessarios, vel procurantis ut id ab aliis fiat; qui casus eidem Pontifici reservatur, licet nullam censuram adnexam habeat; ibi:

« Et quoniam improbi quidam homines reperuntur qui, vel odio vel ira vel alia indigna causa commoti, vel aliorum impiis suasionibus, aut promissis aut blanditiis aut minis, aut alio quovis modo incitati, tremendo Dei iudicio posthabito, et Ecclesiæ auctoritate contempta, innoxios sacerdotes apud ecclesiasticos iudices falso sollicitationis crimine insimulant; ut igitur tam nefaria audacia et tam detestabile facinus metu magnitudinis pœnæ coerceatur, quæcumque persona quæ execrabili hujusmodi flagitio se inquinaverit, vel per se ipsam innocentes confessarios impie calumniando, vel scelestè procurando ut id ab aliis fiat, a quocumque sacerdote, quovis privilegio, auctoritate et dignitate munito, præterquam a nobis, nostrisque successoribus, nisi in fine vitæ et excepto mortis articulo, spe absolutionis obtinendæ, quam nobis et successoribus prædictis reservamus, perpetuo careat. »

Et notat Giraldus, loco citato, quod dictus casus est Pape reservatus, etiam post factam a falso accusante retractationem.

ADNOTATIO III.

Lib. V. Decretal. Tit. III. De Simonia et ne aliquid pro spiritualibus exigatur vel promittatur, § I, n. 15; pag. 152.

DE REBUS MODICI PRETII PRO SPIRITUALIBUS DATIS.

Giraldus, *Exposit. jur. pontific.* part. I, sect. 760, transcribit Alexandri III decretalem *Etsi quæstiones*, hoc titulo, et deinde sic loquitur :

« Hanc decretalem transcribo in eum dumtaxat finem ne, ex ejus intellectu, cæteroquin claro, tyrones in studio juris canonici, minus fortasse cauti, aut laxioris sensus, inde argumenta desumant in simonia dari posse parvitatem materiæ, cum revera dari nequeat contra naturam ejusdem simoniæ, cujus malitia sita est in contemptu rei spiritualis formaliter sumptæ, et non materialiter; adeoque ejus malitia, utpote indivisibilis, tota semper relucet tam in magno quam in parvo.

« Nec enim Alexander, dicendo in proposito casu nullius dubitationis scrupulum de simonia emergi debere, cum res data modici pretii, quantum ad personam dantis vel accipientis, existerit, docet dari parvitatem materiæ, sed infert dumtaxat ex parvitate doni et qualitate personæ dantis et recipientis argui non posse utrumque habuisse in mente animum alliciendi, et respective ab honestatis proposito ad aliud declinandi, dando aliquid modici valoris, quando vere argui non potest eo fine dari. Quapropter permissum esse concludit sponte offerre poculenta et esculenta, dummodo sint modici pretii, quæ voluntatem recipientis inclinare vel mutare non debeant.

« Hæc esculenta et poculenta permittantur etiam a Bonifacio VIII in cap. 11, *Statutum, § Insuper, de Rescriptis*, in 6, respectu judicis, a Sede Apostolica delegati, ibi: « Insuper, ut gratis et cum » omni puritate iudicium coram ipso procedat, » nullum munus vel quidquid aliud, nisi forsitan » esculentum vel poculentum mera liberalitate » oblatura, quod paucis consumi possit diebus recipere a partibus qualitercumque præsumat. »

« Paucos istos dies Glossa hic sentit intelligendos esse, nedum de biduo, sed etiam de pluribus diebus. Idem sentit Thesaurus, *De Pœnis*, cum Sanchez, verbo *Munera*, cap. vi.

« Permittuntur etiam a Paulo II, const. *Munera*, 18 mart. 1466, respectu gubernatorum civitatum status ecclesiastici, quibus prohibet ne aliquid munus a communitatibus recipiant, exceptis dictis esculentis et poculentis, sed breve tempus, intra quod eadem consumi possint, res ringit ad biduum. Permittuntur insuper ab Alexandro VII const. *Inter gravissimas*, 2 maii 1656, de datis et promissis pro obtinenda gratia vel justitia apud Sedem Apostolicam, ut § XII, ibi: « Porro xenia » solita, esculenta et poculenta quæ iudicibus, » ministris et officialibus romanæ curiæ exhiberi » consueverunt, præfatis prædecessorum nostro-

» rum litteris ac præsentibus nostris minime prohibita fuisse nec prohiberi cœcernimus. »

ADNOTATIO IV.

Lib. V. Decretal. Tit. III, § II, n. 42; pag. 140.

DE CONSTITUTIONE S. PII V CONTRA SPECIEM SIMONIÆ CONFIDENTIAM DICTAM.

Auctor noster, pag. 137 et seqq. constitutionis S. Pii V, die 11 junii 1569 latæ, *Intolerabilis multorum*, textum præbet, nihil dicens de alia ejusdem constitutionis editione, die scilicet 14 novembris ejusdem anni data, in qua fuit adjectus paragraphus ad S. R. E. cardinales spectans. Unde nobis necessarium videtur hic subungere prædictum paragraphum, ut lector constitutionem Pianam præ oculis integram habeat. Post hæc verba: « tenore presentium concedimus facultatem, » et ante illa: « § X, Non obstantibus, » interponenda sunt sequentia:

« Hodie in consistorio nostro secreto, ut moris est, accepto quod a nonnullis prætendebatur S. R. E. cardinales, obtentu privilegiorum, sub constitutione nostra de confidentiis beneficalibus, saltem quoad privationem, censuras et alias pœnas in dicta constitutione contentas, propter non factam in clausula impositionis illarum specialem et expressam de dictis cardinalibus et privilegiis mentionem, minime comprehendendi, licet aliter mentis et intentionis nostræ fuerit, quemadmodum et ex litteris dictæ constitutionis colligi posset. Ad tollendum tamen omne dubium atque impedimentum, quominus constitutio præfata, commune bonum et salutem animarum concernens, plenarium effectum sortiatur, declaravimus omnes S. R. E. cardinales in constitutione et litteris præfatis a singulis earum partibus, etiam quoad privationes, omnesque et singulas alias censuras et pœnas in ipsis litteris contentas, comprehendendi, ac contrafacientes privationes, censuras et pœnas ipsas incurrere, prout nos illos omnes includi et incurrere volumus, eo ipso.

« Decernentes sic per quoscumque, etc... etiam cardinales, in quavis causa et instantia, subblata, etc... judicari etc... debere, necnon irritum etc... attentari.

« Ac privilegia præfata, necnon exemptiones, conservatorias et indulta omnia, per quoscumque Romanos Pontifices, etc... etiam motu proprio et ex certa nostra scientia, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, ac etiam consistorialiter, et ex quibuscumque causis in genere vel in specie concessa, confirmata, extensa et moderata, et quantumcumque tempore observata, ad effectum prælatorum revocavimus, annullavimus, viribusque et effectu quoad hæc prorsus carere decrevimus, volumusque et statuimus tenores privilegiorum, etc... qualiacumque sint, præsentibus pro plene et sufficienter expressis haberi; solamque

hanc schedulam manu uestra signatam, et in cancellariæ Apostolicæ libro ad perpetuam rei memoriam registratam, absque alia litterarum confectioe, sufficere, eamque et ejus exempla ubique locorum in iudicio et extra illud fidem facere. »

ADNOTATIO V.

Lib. V. Decretal. Tit. III, § II, n. 42; pag. 140.

SIXTI QUINTI CONSTITUTIO DE CONFIDENTIA BENEFICIALI PRO GALLIIS.

Sixtus V, quoad executionem constitutionum Pii IV et Pii V in regno Galliæ, edidit sub die 13 aug. 1587 aliam constitutionem, *Pastoralis officii*, pœnas in iisdem inflictas moderantem; ibi:

« Pastoralis officii... cum autem, sicut accepimus, litteræ prædictæ in regno Galliæ ob temporum injuriam aliasque varias subortas difficultates, diversaque impedimenta adhuc debitæ executioni non fuerint demandatæ, ac propterea tam perniciosum confidentiæ vitium, quod celeriter extirpari et eradicari oportuerat, in dies magis serpere ac propagari noscatur in maximum animarum periculum ac scandalum plurimorum, nos, ad hanc corruptelam e regno illo, quod non ita dudum omni christianarum virtutum genere florebat, et adjuvante Domino etiam in posterum floreat, tollendam ac prorsus eliminandam, animarumque saluti in primis consulere volentes, omnibus, et singulis dicti regni archiepiscopis et episcopis, eorumque officialibus et ad quos de jure et consuetudine pertinet, per præsentem mandamus ac sub interminatione divini iudicii districtius injungimus ut in suis quisque ecclesiis, civitatibus, diocesis et locis, etiam exemptis, ad prædicta studiose attendant, et in eos quos in confidentiæ crimine, præsertim vero in aliquo ex casibus superius expressis, etiam per præsumptiones et conjecturas prædictas, deliquisse constiterit, severe animadvertant. Qui, si præmissis exequendis negligentiores fuerint, eorum negligentiam suppleri volumus a capitulis ecclesiarum metropolitana- rum et cathedralium, ac etiam collegiatarum, ubi de beneficiis ipsarum collegiatarum ecclesiarum agatur, ac etiam ab abbatibus seu prioribus claustralibus, et conventibus monasteriorum, aliorumque regularium locorum, ubi eorumdem monasteriorum seu locorum officii et beneficiis quæstio extiterit; et nihilominus appellationes a sententiis, quas contra delinquentes hujusmodi fieri contigerit ad proximos superiores juxta canonicas sanctiones devolvi, executionem tamen sententiarum prædictarum minime impedire aut retardare.

« Beneficia vero, occasione confidentiæ hujusmodi ad præsens vacantia et in posterum vacatura, ab ipsorum beneficiorum ordinariis collatoribus, perinde ac si dispositioni dictæ Sedis Apostolicæ minime reservata fuissent, libere conferri et de illis provideri posse et debere decernimus, dum

tamen talium criminum participes aut consentientes non fuerint. Quo casu, ac etiam ubi iidem ordinarii collatores per sex menses, a die detectæ et comprobatæ seu convictæ confidentiæ, beneficia ipsa, ut præfertur, vacantia canonice conferre et de illis providere neglexerint, beneficiorum eorumdem collatio et provisio ad proximos superiores devolvatur. Quæ vero beneficia de jure patronatus laicorum fuerint, ad eorumdem patronorum presentationem, dummodo in crimine hujusmodi non fuerint participes, conferri. De ecclesiis vero ac monasteriis, aliisque beneficiis ecclesiasticis, ad carissimi in Christo filii nostri Henrici III, Francorum regis christianissimi, nominationem spectantibus, ad novam ipsius regis nominationem juxta concordata seu indulta a Sede Apostolica ei concessa, volumus spectare.

« Fructus vero ex ecclesiis, monasteriis et aliis beneficiis prædictis male et indebitè perceptos, in usum ac reparationem ecclesiarum, monasteriorum et beneficiorum prædictorum, super quibus confidentia hujusmodi contracta et commissa fuerit, per archiepiscopos, episcopos seu officiales aliosque prædictos converti et applicari posse volumus ac decernimus.

« Magnopere hortantes et enixe in Domino requirentes eundem regem christianissimum ut omne studium, operam et auctoritatem ad prædicta peragenda et exequenda præstare et impertiri velit.

« Absolutionem autem a censuris et pœnis ac irregularitatibus propter crimen confidentiæ hujusmodi quomodolibet incurris, pro tempore existenti nostro et Sedis Apostolicæ apud regem prædictum nuntio, et quoad provincias sub legatione Avenionensi comprehensas eidem Avenionensi legato, cum facultate alios subdelegandi, de quorum pietate ac prudentia magis confidant, per præsentem committimus et demandamus.

« Non obstantibus Pii IV et Pii V prædecessorum prædictorum litteris quas, quoad dictum regnum in superius expressis duximus relaxandas et moderandas, illis nihilominus quoad alia regna et loca in suo robore duraturis, aliisque Apostolicis constitutionibus, privilegiis quoque et indultis generalibus vel specialibus quorumcumque tenorum existant, per quæ præsentibus non expressa, aut in totum non inserta, præsentium effectus et executio impediri valeat quomodolibet vel differri, et de quibus eorumque totis tenoribus habenda sit in nostris litteris mentio specialis, cæterisque contrariis quibuscumque. »

ADNOTATIO VI.

Lib. V. Decretal. Tit. III, § VII, n. 153; pag. 153.

SIMONIÆ VARI CASUS.

Circa decretalem *Nemo 14*, hoc titulo, cum ejus intellectus sit valde obscurus et interpretes dis-

crepent an omissio actus spiritualis pro temporali pretio simoniae crimen involvat, pro ejusdem elucidatione refert Giraldus, *Expos. jur. pontif.* part. I, sect. 759, quæ a Gonzalez subjiciuntur, ibi :

« Circa actum spirituale, omissum pro temporali pretio, non consentiunt interpretes an simonia sit vel non, in eo casu simoniam committi probari videtur in hoc textu (cap. *Nemo 14*, h. t.), cujus auctoritate docuerunt in pura omissione actus spiritualis pretio aut favore simoniam committi Glossa, Panormitanus, Felianus et Paladanus in 4, distinct. XXV, quæst. 5. Contrariam vero sententiam videlicet nec committi vere sed improprie simoniam, secundum quamdam similitudinem, existimant Innocentius, Hostiensis et Joannes Andreas, Victoria relect. 2, de *Simon.* Aragon. 2, 2, quæst. C, art. 1, Bisfeldius in præsentibus, qui textum hunc accipiunt de simonia similitudinaria et impropria.

» Sed hanc quæstionem, variis distinctionibus ductis, explicant Barbosa hic, Gibalinus, de *Simon.* quæst. VI, consecrar. 12, juxta quorum doctrinam sciendum est Alexandrum III in præsentibus duas suæ decisionis partes proponere.

» In priori parte duos decedit casus. Primus videlicet est quando presbyter, id est parochus, aliquid emolumentum temporale recipit a publico peccatore ut episcopo vel ejus vicario celet peccatum illius. Secundus cum ipse, propter consanguinitatem vel familiaritatem alicujus, ejus peccatum celat ne notescat, quibus casibus certum est presbyterum peccare contra officium, justitiam et charitatem. Unde turpiter accipi pretium pro fure non revelando, aut servo fugitivo non indicando, docetur in L. 4, § 1, ff. *De conduct. ob turpem.* Attamen his duobus casibus nulla proprie committitur simonia, nisi in tali occultatione utatur parochus aliqua potestate spirituali.

» In secunda parte deciduntur ab Alexandro alii duo casus. Primus est cum presbyter peccatorem non vere poenitentem, propter gratiam et favorem, ad reconciliationem admittit ut ita testimonium reconciliationis ferat. Secundus cum ipse parochus, propter favorem aut odium, remouet a reconciliatione poenitentem. Quibus duobus casibus vere simonia committitur, cum potestas spiritualis exerceatur aut omittatur ob pretium aut favorem. Unde illa verba Alexandri « quia simoniacum est » utrumque » ad hos duos casus in secunda parte relatos referunt Suarez, lib. IV, *De Simonia*, cap. xxii, n. 14; Barbosa hic n. 2.

» Et si adhuc instes ad totam constitutionem referenda esse prædicta verba, supponendum est in prioribus casibus, ultra omissionem, intercessisse exercitium aliquod spiritualis potestatis, ut docuit Gibalinus supra, consecrar. 3, qui inde infert resolutionem ad varios casus in quibus, propter omissionem actus spiritualis, simonia committitur.

» Sanctus Thomas in *Summa theologiae*, quæst. C, art. III, ad 3, sentit esse simoniacum, ibi : « Et

» propter hoc non licet pro quacumque dispensatione aliquid accipere, nec etiam pro hoc quod vices suas committant, nec etiam pro hoc quod subditos suos corrigant vel a corrigendo desistant. » Quoad duos secundos casus idem sentit hic Maschat. *Instit. canon.* § I, n. 12.

ADNOTATIO VII.

Lib. V. Decretal. Tit. III, § IX, n. 184; pag. 171.

DE TEMPORALI DATO PRO SUSTENTATIONE NOVITIUM ET DE DOTIBUS MONIALIUM.

« Licet ex decretali *Sane*, cap. 1, huj. tit. in *Extrav. comm. novitius gratis* in omnibus admittendus sit ad habitum, hodie tamen ex declaratione concilii Tridentini, cap. xvi, sess. XXV, *De regular.* certum est exigi posse quantum sufficiat ad illius victum et vestitum, sive monasterium sit inops, sive locuples, cum concilium indistincte et absolute id permittat, ibi : « Sed neque ante professionem, excepto victu et vestitu novitii vel novitiæ illius temporis quo in probatione est, quocumque prætextu a parentibus vel propinquis aut curatoribus ejus monasterio aliquid ex bonis ejusdem tribuatur.

» Quod autem spectat ad receptionem monialium, ex SS. Congregationum declarationibus per Summos Pontifices approbatis, hæc eadem decretalis locum amplius non habet, licet monasterium sit locuples, etiam quoad ordinarium monialium numerum, ut ex declaratione Congreg. Episcop. et regular. refert Fagnanus in cap. *Non amplius, De institut.* n. 24 et 25, in qua, post propositam sibi difficultatem, ortam ex cap. *Quoniam, De simonia*, damnante simoniae labis caractere moniales aliquid exigentes ab ingressura monasterium, eam solvit per hæc verba, ibi :

« Verum hanc difficultatem postea sustulit S. Congr. super negotiis episcop. et regularium quæ, animadvertens sanctimonialium monasteria sine dotium subsidio diu sustineri non posse et, propter ingruentes necessitates et casus inopinatos, plerumque ad inopiam redigi, Summis Pontificibus approbantibus, prudenter sanxit ut dotales elemosynæ a monialibus numeratis persolveretur, tametsi numerus esset taxatus ad mensuram reddituum monasterii. Ex penuria enim multa proveniunt mala, præsertim in monasteriis feminarum, ut inquit Hostiensis hic in fine jam citati can. *Si quis objecerit* 1, quæst. III. Nec obstat textus in dicto cap. *Quoniam*, nam, ut ibi respondet Glossa Joannis in verbo *Paupertatis*, si moniales ita pauperes sunt ut non possint aliquo modo ibi aliam recipere, quia non habent ibi victum, sub hac forma possunt recipere : Non habemus quid demus tibi pro victu nisi tu portes tecum unde vivas; dum tamen hoc non dicatur in fraudem, nec deducatur in pactum,

» arg. cap. *Si quis propter hoc* 1, quæst. II. Et quamvis Bernardus ibi, in fine ejusdem Glossæ, addat tutius esse ut nullo casu taliter aliqua recipiatur, tamen praxis quotidiana docuit id sine gravi monasterii detrimento servari non posse.

» Quare clare inferitur non esse simoniacum has dotes recipere, ut etiam expresse declaravit Congreg. concilii, sub die 14 april. 1725, in causa *Bononien.* tom. III *Thesauri resolut.* dictæ Congreg. pag. 154, per hæc verba :

« De hoc articulo actum fuit in hac S. Congr. anno 1683, editaque consultatione a Belgio transmissa satis ampla et luculenta, die 18 sept. ejusd. anni, in causa *Belgii subsidiorum dotium*, propositum fuit sequens dubium : cum in Belgio fuerit dubitatum an simoniacum sit recipere dotem solvendam pro victu, amictu, suppellectili et aliis necessariis ad sustentationem puellæ volentis ingredi monasterium, supplicatur EE. PP. pro hujusmodi dubii resolutione; et S. C. respondit non esse simoniacum, ut videre est lib. XIII *Decretor.* fol. 310 a tergo. » Et idem respondit in cit. *Bononiensi.*

» De hoc eodem articulo, postquam egregie disseruit Benedictus XIV, *De syn. diæc.* lib. XI, cap. vi, n. 5, refellendo contrarias auctorum opiniones et potissimum Van-Espen, cap. II, *Tract. de vitio simoniae*, circa ingressum religionis auctoritate præfatarum resolutionum, et ex decretis conciliorum Mediolanensium a S. Carlo Borromeo celebratorum, I anno 1565, part. 3, II anno 1569, cap. 2, hæc subdit n. 5 : « In hac opinionum varietate diu anceps hæserat Sacra Congr. concilii, et quandoque propenderat in Turonensium Patrum sententiam, sicut a Fagnano accepimus, sed, cum experientia didicerit nullum reperiri adeo opulentum sanctimonialium cœnobium quod, ad reparanda quotidiana suorum reddituum decreta, non egeat novarum dotium accessione, firmiter tandem amplexata est S. Caroli decreta, et eaque religiose observari voluit : quod non solum constat ex allegatis ejusdem decisionibus, sed adhuc clarius ex alia quæ refertur in *Bibliotheca Præmonstratensi*, pag. 356, cujus verba sunt : Non vestiantur moniales, nec admittantur ad habitum, nisi prius parentes, vel illi ad quos earum cura spectat, promptam habuerint pecuniam pro dote vel elemosyna consueta, et illam deposuerint solvendam monasterio post emissam professionem. »

» In hærendo postea laudatus Benedictus, quoad alia præter dotem, prohibitioni hujus Urbani V decretalis *Sane*, hoc episcopis salutare reliquit monitum n. 6, ibi :

« Illud autem curabit episcopus ne, ultra præfinitam dotem monasterio pendendam alia pecunie summa a puellis extorqueatur in monialium commodum, aliosve usus impendenda, qui ad puellæ sustentationem nequaquam pertinent; id quippe, cum nulla ratione honestari valeat, adhuc remanet sub censura *Extrav. I, De*

» *simonia*, inter comm. ubi Urbanus V utriusque sexus regularium monasteriis districte inhiuit ne, ante aut post cujusquam in religione ingressum, quoscumque pastus, prandia seu cœnas, pecunias, jocalia aut res alias, etiam ad usum ecclesiæ seu quemvis vium usum alium deputatas vel deputandas, directe vel indirecte petere vel exigere quoquomodo præsumant. »

» Quomodo autem, et penes quem dotes deponi debeant, tradit cardinalis Petra in *Commentar. ad constit. XII Innocentii IV*, sect. I, n. 59, ibi :

» Istarum autem dotium, tam intra quam extra numerum, debet fieri depositum penes eadem sacram, vel saltem apud idoneam personam, et quidem effectivum in pecunia... alias teneretur episcopus, si actus invalidi esset conscius, ut resoluit S. C. episcoporum... et debere fieri in pecunia numerata, vel in cedula bancaria; nec sufficere si fiat in stabili, et censu. et obligatione, aut alia re, nisi cum licentia Sacræ Congregationis... In loco ubi non adest neque ædes sacra, neque publicus ac idoneus campus, ab ordinario vel monasterii prælato approbandus, debet poni in deposito monasterii cum duabus clavibus, una penes episcopum, et altera penes abbatissam, etsi agatur de monasteriis exemptis et subjectis regularibus... et, si fiat penes particulares campos, cura episcopi debet esse ut tuto collocetur, cum facillime eveniant collusiones et fraudes. »

» Et hæc quoad receptionem monialium intra numerum. Si vero recipienda sit monialis supernumeraria, ex decretis Congreg. episcoporum et regularium relatis a cardin. Petra, loco cit. n. 55, dos solvi debet duplicata. Si vero agatur de admissione puellæ in monasterium in quo jam admittæ fuerint duæ ejusdem sorores, tunc, ut refert Lucius Ferraris. *Prompta biblioth. v. Moniales*, art. II, n. 46 et seqq. « Dotem triplicatam solvit tertia soror, si numerus monialium sit minor nonaginta; si vero major, admittitur cum duplicata... si vero pater sit bene meritus etc... admittitur etiam cum dote ordinaria... »

» In *Bracnarensi* autem, 27 aug. 1616, sic rescribit S. C. episcoporum : « Aut tertia soror intra præfinitum monialium numerum in monasterium introducenda est, aut supra illum; si ut numerata ingredi voluerit, elemosynam totalem duplicatam monasterio persolvat, suffragioque tam activo quam passivo carebit, quousque altera ex duabus ejus sororibus e vita decesserit; si vero supra definitum monialium numerum admitti petierit, speciali hujus Congreg. licentia opus erit; quæ quidem concedi non solet nisi ex conditione ut ipsa tertia soror triplicatam elemosynam dotalem monasterio solvat, nec, reliquis ejus duabus sororibus simul superstibus, activo vel passivo suffragio gaudeat. »

» Sed notandum circa licentiam, de qua in hoc allato decreto, quod de stylo curæ, juxta laudatum Petram dict. n. 55, dari quidem soleat a præfata Congr. pro monialibus Italiæ et insularum